

WORLD ECONOMY AND INTERNATIONAL ECONOMIC RELATIONS

УДК 339.976.2
JEL F01

DOI: 10.26906/EiR.2023.1(88).2869

СИНДИКОВАНІ МЕРЕЖЕВІ ГРУПИ В ГЛОБАЛЬНІЙ УПРАВЛІНСЬКІЙ ПАРАДИГМІ

Кальченко Тимур Валерійович*, доктор економічних наук, професор,
професор кафедри міжнародного менеджменту
Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана

ORCID* 0000-0002-8804-5582

© Кальченко Т.В., 2023

Стаття отримана редакцією 21.02.2023 р.
The article was received by editorial board on 21.02.2023

Вступ. Проблема управління глобальним розвитком не є принципово новою і такою, що не привертала до себе уваги, але сьогодні її гострота як ніколи актуалізується багатьма чинниками і навіть екзистенціальними викликами. Адже, якщо її вирішення не буде знайдено усі здобутки минулих років, уся система стійких економічних взаємозв'язків та відносин ризикує бути зруйнованою спочатку повільним (що спостерігається і зараз), а потім хвилеподібним за динамікою рухом до автаркізації та подрібнювання елементів системи. Цілком зрозуміло, що часу лишається небагато, а проблема потребує негайного хоча б заморожування. Звичайно, якщо ми ведемо розмову про глобальний світ, як проект з позитивним ефектом для усіх, а не обраних учасників. Але навіть з врахуванням останнього очевидним є те, що навіть для так званого «золотого мільярду» буде достатньо важко пролонгувати власне існування за умов колапсу середовища навкруги і осередків невизначеності і небезпеки. Таким чином, проблема пошуку більш-менш діючого інструментарію і новітніх методик управління глобальними процесами, стала мейнстрімом світових дискусій [1; 2; 3]. Наприклад, на Давоському форумі у 2022 році його тематикою було обрано гасло: «Працювати разом, відновлюючи довіру». 16-20 січня 2023 року, такий же захід було присвячено темі: «Співробітництво у роздіреному світі» (економічний хаос, борги, злидні та соціальна тиранія) При цьому наголошується, що ситуація ускладнюється каскадним характером криз, динаміка і характер яких потребують налагодження діалогу, співпраці між державним та приватним секторами. Для цього в якості головних тем дискусій були винесені ті, що безпосередньо відображають глибину глобального розбалансування розвитку, а саме:

- енергетична та продовольча кризи в контексті нової системи енергетики, клімату та природи;
- високий інфляційний тиск, низьке зростання, значна заборгованість економіки у контексті побудови нової інвестиційної, торговельної та інфраструктурної системи;
- вітрова енергетика в промисловості в контексті побудови енергоощадливої економіки;
- соціальні вразливості економік;
- геополітичні ризики в контексті формування нової діалогової системи; співробітництва у багатополарному світі [4].

При цьому достатньо красномовним є те, що більшість як економістів, так і політичних діячів світового рівня, розуміючи увесь драматизм ситуації, нагальність розробки методик управління економічними процесами глобального масштабу, зокрема, фінансово-інвестиційними потоками, торговельними трендами чи борговою проблематикою, поки що достатньо обережно підходить до цієї проблематики, зосереджуючись на пошуку діалогових можливостей, тих чи інших варіантах співробітництва. Звідси

стає зрозумілим, що традиційний класичний інструментарій міжнародних договорів, угод чи пактів вже вичерпав потенціал розвитку і не є актуальним. Мова йде про відновлення довіри партнерів, а не про проактивне реагування на зміни і поточну кон'юнктуру. Звичайно, що в таких реаліях очікувати на появу ефективно-діючих інститутів глобального управління у найближчому майбутньому не має ніякого сенсу.

Огляд останніх джерел досліджень і публікацій. На сьогодні проблематика глобальних досліджень є доволі одноманітною і не характеризується перспективним динамізмом, лише в деяких випадках тільки лише намічається постановка проблеми побудови нової управлінської парадигми розвитку, її модифікацій залежно від основних домінуючих акторів та сценаріїв подальших глобальних трансформацій (роботи Л. Цимбал [5], О. Плахотнюка та А. Павленко [6], О. Міняйло [7], С. Діденко [8] тощо).

Мета статті. Принциповою метою дослідження виступає визначення основних напрямів реінституціоналізації та її організаційного оформлення в умовах поглиблення конфліктних реалій та появи нових альтернативних центрів глобальної влади

Основний матеріал і результати. На сьогодні як ніколи актуалізується питання, яким же чином буде відбуватися балансування тих чи інших ринків у глобальному розрізі, якщо вже сьогодні волонтаристським шляхом встановлюються певні обмеження, «стелі», стають як ніколи популярними «подвійні стандарти». З нашої точки зору, ставка на державу і її регуляторний потенціал не виправдала себе. Цей інститут, навіть лишаяючись деінде доволі потужним і популярним, вичерпав часові межі існування і не є здатним виконувати свій функціонал. Від жорстких та застиглих регуляторних форм система одномоментно відмовитися не може, але в її середині вже визріли і довели власну ефективність, відмітимо, поки що на локально-регіональному рівні мережеві управлінські форми, які з часом стануть головним трендом глобального розвитку. Сьогодні вона унаочнюється в діяльності транснаціонального бізнесу (див. табл. 1), який, завдяки мережами, вже давно переріс свою власні вузько корпоративні кордони, ставши своєрідним альтернативним центром глобальної влади і могутності. При цьому процес утворення мереж є амбівалентним. З одного боку, він актуалізується економічними регламентами, встановленими на міжкрайновому рівні, а з іншого, пришвидшує глобалізацію і руйнує стійкі зв'язки і відносини, у пошуку яких так зацікавлені учасники Давоських форумів. Тобто, аналізуючи основні консолідаційні тренди останніх десятиліть, можна визначити, їх головний мотив, якій полягав не стільки у отриманні якихось економічних преференцій і бонусів, а у одержанні реальних важелів глобальної влади і контролю за ринками, що дозволяють цілком обходитися без класичних інститутів капіталістичної доби – держави, соціальних гарантій, міжнародних правових норм тощо. Адже всередині великих мереж, що утворилися, існують власні закономірності і закони, власні норми і мораль, власна культура і цінності, які зазвичай доволі космополітичні і гнучкі, але у будь-якому разі максимально орієнтовані на задоволення потреб мережі та її ідейних творців. Крім того, саме мережі опинилися більш придатними, ніж держави до зовнішніх викликів, зокрема пандемічних станів, адже їх структура вже давно ґрунтується на дистанційному режимі існування, спирається на оптимальні пропорції делегування управлінських повноважень і може максимально адаптуватися до будь-яких реалій економічного життя.

Таким чином, є всі підстави констатувати активне сприйняття і використання мережевих принципів існування не тільки корпоративними структурами, але і усіма основними учасниками глобальної системи. При цьому переплетіння їх владних інтересів, ареалів дій, повноважень є настільки складним і потужним, що інколи доволі важко відокремити суто корпоративну діяльність від функціональної специфіки держав та організацій [10, с. 79]. З нашої точки зору, саме тому основною ознакою невизначеності і турбулентності сьогодення є неможливість встановити, межі повноважень ключових агентів глобального управління. Дуже розповсюдженою стала ситуація, коли лише незначна кількість країн може зберегти і реально захистити державний суверенітет. Мова йде, в першу чергу, про чисельність населення. Більшість вчених схиляється до думки, що саме показник вище 300.000 чол. дає можливість його утримати у відповідній безпеці. Крім того, істотними факторами стають і так званий потенціал саморозвитку держави, внутрішня воля, життєвий цикл і тяжіння до економічної незалежності. Адже в силу різних причин, і не в останню, в наслідок втягнення сучасних держав у різноманітні альянси, блоки, союзи, мережі принципи національного економічного суверенітету розмиваються, кордони стають прозорими, внутрішні інтереси, в першу чергу, соціальні, поступаються груповим тощо. Тому не дивно, що, наслідуючи принципам мережовості, держави делегують цілий ряд докорінно внутрішніх функцій стороннім виконавцям: управлінських, правових, фінансових, військових. І дуже часто такими

Основні корпоративні тренди XXI століття

Основні корпоративні тренди	Змістова характеристика трансформацій
<i>Глобалізація діяльності компаній</i>	Глобальна стратегічно-операційна діяльність, що дозволяє оперувати у різних країнах на будь-якій стадії ланцюжку створення доданої вартості. Не тільки виробництво чи експорт товарів та послуг до інших країн, але використання кращих сировинних, трудових, фінансових ресурсів стають ключовими факторами корпоративного успіху, коли увесь світ представляє потенційний ринок збуту.
<i>Побудова компанії на основі мережеских принципів</i>	Відмова від контролю за повним циклом діяльності – від наукових досліджень і досвідно-конструкторських розробок до маркетингу, розподілу і реалізації продукції.
<i>Інтеграція складу і характеру управлінської діяльності, функцій управління</i>	На відміну від традиційної жорсткої функціональної спеціалізації бізнес-організація сучасних корпорацій набуває форм матриці.
<i>Гнучкість, адаптивність компаній</i>	Адаптивність забезпечується кваліфікацією кадрового складу, інтеграцією самоаналізу до процесу поточної діяльності
<i>Активне використання інформаційних технологій, глобальних інформаційних систем</i>	Висока інформаційно-технологічна залежність компаній задля підвищення ефективності та якості операційних рішень
<i>Орієнтація на передбачення</i>	Вміння відчувати, моделювати, формувати та передавати ключові глобальні тренди та трансформації у багатополлярному світі стає основною ознакою корпоративного успіху у XXI столітті
<i>Горизонтальні принципи побудови компанії</i>	Компанії ієнтуються на формування більш простої і менш ієрархічної організаційної структури з використанням плоских принципів побудови.
<i>Формування автономних груп як основи побудови компанії</i>	Автономні групи (команди) стають головним мотиватором і рішеннями корпоративної активності, оскільки головною її метою є підвищення рівня креативності та виробничої ефективності роботи персоналу
<i>Орієнтація не тільки на акціонерів, але й на інших власників інтересу</i>	Компанії орієнтуються на інтернальну відкритість. Істотну вагу в корпоративному управлінні набувають і інші власники капіталу.
<i>Безмежність компанії</i>	Розширення меж взаємодії і колаборації між конкурентами, постачальниками і споживачами, формування мереж компаній і компаній-мереж. Останні утворюються задля використання унікальних ринкових можливостей, що не є доступними для окремо функціонуючих структур
<i>Орієнтація на конкуренція, яка заснована на часі</i>	Конкуренція, що заснована на часі, є вирішальною задля прискорення розвитку і організації інноваційного виробництва. Дослідження свідчать, що на загальні результати діяльності впливає затримка виходу нового продукту на ринок. Наприклад, затримка з виходом на ринок на 6 місяців може призвести до втрати 1/3 загального обсягу чистого прибутку.
<i>Орієнтація на задоволення потреб конкретних клієнтів</i>	Ринкова орієнтація і задоволення клієнтських потреб лишаються ключовими факторами корпоративної ефективності.
<i>Інноваційність компанії</i>	В швидко змінюючихся глобальних умовах, корпоративна інноваційність повинна бути на часі і на відповідному рівні. Задля реалізації цієї мети в межах створюються інноваційні підрозділи, що орієнтуються на виробництво і самостійне просування на ринок нових виробів і технологій
<i>Орієнтація на додану вартість і якість</i>	Головним вимірювачем ефективності корпоративної діяльності є розмір доданої вартості, що виробляється

Джерело: [9, с. 78]

підприємствами виступають як глобально орієнтовані корпоративні структури, так і певні організації, лишаючись в тіні, широко не афішуючи свого втручання у державні справи. При цьому використовуючи такий тип партнерства у власних інтересах, нехтуючи пріоритетами державного розвитку і соціальними гарантіями. Експерти університету Цюріха (Швейцарія), провели глибокий і детальний математичний аналіз зв'язків провідних глобальних компаній, дійшли до висновку про те, що майже усіма економічними процесами керує за суттю одна велика корпорація. Тобто, з певними умовностями, звичайно, можна вести розмову про існування «тіньового уряду». Проаналізувавши рух капіталів за цілий ряд

років, вчені встановили, що глобальна економіка знаходиться під владою 1318 компаній, на частку яких припадає 60% усіх доходів. Ядром цієї групи виступає 147 фінансових та інвестиційних інститутів, які контролюють 40% глобальних ринків [11, с. 53], до їх складу належать, в тому числі: Barclay's, AXA, UBS, Merrill Lynch, Deutsche Bank (див. табл. 2).

Таблиця 2

Глобальні фінансово-мережеві групи

Найвідоміші глобальні групи	Учасники
<i>Inter-Alpha Group of banks</i>	AIB Group (Ірландія), Novo Banco (Португалія), Commerzbank (Німеччина), ING Group (Нідерланди), Intesa Sanpaolo (Італія), KBC Bank (Бельгія), Nordea (Норвегія, Фінляндія, Данія та Швеція), National Bank of Greece (Греція), NatWest Group (Великобританія), Santander (Іспанія), Société Générale (Франція)
<i>European Financial Services Round Table</i>	Aegon, Allianz, Aviva, AXA, Barclays, BBVA, BNP Paribas, Crédit Agricole, Credit Suisse, Deutsche Bank, Assicurazioni Generali, HSBC, ING, Mapfre, Nordea, Prudential plc, Royal Bank of Scotland, Santander, Societé Générale, Swiss Re, UBS, UniCredit, Zurich Insurance
<i>Financial Services Forum</i>	Bank of America, BNY Mellon, Citigroup, Goldman Sachs, JPMorgan Chase & Co., Morgan Stanley, State Street Corporation, Wells Fargo.
<i>Bank of America</i>	JP Morgan Chase & Co, Bank of New York, Vanguard Group
<i>JP Morgan & Co</i>	Black Rock, Vanguard Group, Capital World Investment
<i>Citigroup</i>	Black Rock, Vanguard Group, FMR, JP Morgan Chase & Co
<i>Walls Fargo</i>	Berkshire Hathaway, FMR Vanguard Group
<i>Microsoft</i>	Vanguard Group, JP Morgan Chase & Co, Fidelity, State Street
<i>Vanguard Group</i>	Microsoft, Wells Fargo, Black Rock, JP Morgan Chase & Co, Berkshire Hathaway, Bank of New York, Capital World Investment

Джерело: [12, с. 133]

В останні десятиліття XX століття та на початку XXI століття оформилося декілька потужних глобальних груп, які претендують не просто на лідерство і контроль, а на владні повноваження. При цьому усі учасники цих структур, в свою чергу підпорядковують значну кількість національних фінансових та промислових інститутів. В цьому сенсі достатньо красномовним є сумнозвісний банк Ambrosiano, вплутаний в цілу низку скандалів та афер, значними частками в капіталі якого володіють такі фінансові інститути, як Intesa Sanpaolo та Credit Agricole. При цьому банк Ambrosiano, був доволі впливовим елементом в системі Європейської влади [13, с. 260].

Отже, вже сьогодні, як ми згадували вище, існує цілком альтернативний центр влади, основні учасники якого представлені потужними фінансовими групами та кредитними інститутами, які, в свою чергу, шляхом перехресного володіння, контролюють промислові центри і економічний суверенітет значної кількості держав. Більшість фахівців схиляється до думки, що така владна модель побудована за принципами синдикату. При цьому, подібні структури зазвичай є об'єднаннями однорідних компаній, метою яких є реалізація спільних цілей і завдань. При цьому усі учасники водністю зберігають юридичну, фінансово-виробничу самостійність, одночасно позбуваючись внутрішньої конкуренції, долучаються до спільних каналів зв'язку та ресурсного постачання тощо. Таким чином, вдосконалюючи принципи мережовості, синдикат, переходить на вищий щабель організаційної довершеності, закріплюючи монополістичне становище на багатьох ринках. В даному контексті, цілком зрозумілим є механізм накопичення заборгованості США, яка сягнула суми 31,12 трлн. дол., завдяки якому вдається контролювати одну з найбільших економік світу. В даному випадку синдикативна ініціатива належала Федеральному резервному банку (ФРН) Нью-Йорку, який контролює Федеральну Резервну Систему (ФРС) США. А ¼ акцій першого и більше половини всіх акцій другої належать Рокфеллерам [14, с. 85].

Таким чином, у будь-який момент, якщо це буде потрібно, тільки один родинний клан здатний збанкрутувати США. А це, в свою чергу призведе до руйнування світової економіки. Результатом стане початок побудови нових владних інститутів і започаткування нових більш дієвих інструментів глобального управління. В таких умовах передбачається:

– започаткування світової гарантованої валюти (доволі популярною та обговорюваною стала ідея електронних грошей, що дозволяють доволі швидко і результативно відслідковувати їх походження, належність, траєкторії руху і відповідно блокувати рахунки і потоки);

– вилучення з національної компетенції і передача під міжнародний контроль ядерної зброї, ядерної енергетики, а також запасів вуглеводневої сировини (під міжнародний контроль повинна потрапити також охорона навколишнього середовища і світового клімату);

– встановлення жорстких межових нормативів народжуваності з урахуванням рівня продуктивності і розміру багатства, накопиченого кожною країною (при цьому цілком зрозуміло, що більш висока продуктивність нових технологій призводить до того, що для отримання прибутку достатньо мати лише вузький прошарок еліти і такий ж вузький прошарок спеціалістів, які забезпечують функціонування систем життєзабезпечення даного суспільства); розробку нової системи життя людини (мова йде про низьковитратну цивілізацію);

– новий комплекс цінностей і пріоритетів цивілізаційного розвитку, які виключають домінування релігійних, етнічних, культурних і інших характеристик, які викликають несумісність [15. с. 317].

Задля реалізації таких перспектив учасники синдикату обстоюють ідею побудови нового політико-правового механізму, що включає:

– нову ООН, до складу якої в якості індивідуальних членів будуть залучені не усі країни (статус буде визначатися, виходячи з кількості населення, обсягом накопиченого національного багатства і розміром національного доходу на душу населення);

– світовий двопалатний парламент;

– світовий уряд;

– незалежні від світового уряду – світова ядерна, ракетна, космічна агенції, світовий банк, світовий суд, світові науково-дослідні і експертні центри, освітні, культурні і спортивні організації;

– світову систему незалежної інформації [16].

Висновки. Звичайно, в даному контексті мова йде про певні рамкові умови утворення нової управлінської парадигми, адже навіть учасникам синдикату важко спрогнозувати хід майбутніх подій і наслідки рішень, які приймаються сьогодні, адже немає досконалого інструментарію передбачення. Але у будь-якому разі, цілком очевидним є залежність сучасного мілітарного вектору розвитку глобальної економіки від конкретних планів великого перезавантаження світової економіки шляхом усунення неефективних діючих атавізмів капіталістичної епохи і започаткування нових, більш дієвих інструментів глобального управління, в першу чергу шляхом реорганізації і удосконалення діючої інституційної системи. А це можна зробити тільки, спровокувавши конфліктність спочатку на регіональному, а потім на глобальному рівні, які засвідчить абсолютну безпорадність і бездієвість діючих інститутів. Таким чином, можна прогнозувати поглиблення розколів і цивілізаційної напруги, що будуть викликані не природними, а штучними мотиваторами і каталізаторами. Єдиним шляхом для відстоювання власних владних позицій в глобальному світі буде або включення до структури існуючого синдикату, або максимальне відстоювання власного економічного суверенітету, що є доволі складним завданням для багатьох країн.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Сподіваючись на відновлення. Куди прямує глобальна економіка. URL: <https://niss.gov.ua/news/statti/spodivayuchys-na-vidnovlennya-kudy-pryamuye-hlobalna-ekonomika>
2. Pierre-Olivier Gourinchas. Global economy to slow further amid signs of resilience and China re-openong. URL: <https://www.imf.org/en/Blogs/authors?author=Pierre-Olivier%20Gourinchas>
3. China Statistical Yearbook-2019. Foreign Trade and Economic Cooperation. 11-2. Total Value of Imports and Exports of Goods. URL: www.atats.gov.cn/tjsj/ndsj/2019/indexeh.htm
4. Розкрито порядок денний Всесвітнього економічного форуму в Давосі у 2023 році. URL: <https://lenta.ua/rozkrito-poryadok-denniy-vseshvitsnogo-ekonomichnogo-forumu-v-davosi-u-2023-rotsi-130202/>
5. Цимбал Л.І. Інтелектуальне лідерство в парадигмі глобального економічного розвитку : монографія. Київ : КНЕУ, 2019. 343 с.
6. Плахотнік О.О., Павленко А.А. Вплив глобалізації на розвиток світової економіки та економіки України. 2022. № 5. С. 62–67.
7. Міняйло О. Економічна політика держави за умов глобальної пандемії. *Вісник Київського національного торговельно-економічного університету*. 2022. № 1. С. 26–44.
8. Діденко С. Глобальна економіка: парадокси поточних тенденцій та прогноз. URL: <https://ua.news.ua/money/globalnaya-ekonomika-paradoksy-tekushhyyh-tendentsiy-u-prognoz>
9. Кальченко Т.В. Современные трансформационные практики глобальной экономики : монографія. Palmarium Academic Publishing. 2018. 132 с.
10. Кальченко Т.В. Криза глобалізації і проблема стабілізації економічного розвитку. *Науковий вісник Полтавського університету економіки і торгівлі. Серія «Економічні науки»*. 2021. № 2(103). С. 76–80.

11. Waltz K. Globalization and American Power. The National Interest. Spring, 2020. P. 49–56.
12. Coase, Ronald H. «The Nature of the Firm», in Coase, Ronald H. (ed.). The Firm, the Market and the Law. Chicago : University of Chicago Press, 2018. 259 p.
13. Cerny P. Paradoxes of the Competition State: The Dynamics of Political Globalisation. Government and Opposition. 2021. № 32 (2). P. 251–274.
14. Wilson M.G., Whitmore E. Seeds of Fire. Social Development in an Era of Globalism. N.Y., 2019. 345 p.
15. Waters M. Globalization. Fifth Edition. London : Routledge, 2018. 675 p.
16. Mohamed El-Ernani. The paradox of financial conditions. URL: <https://www.ft.com/content/7eb30653-2cfa-4c9e-b968-34749c3116e3>

REFERENCES:

1. Spodivayuchis' na vidnovlennia. Kudi priamuye hlobal'na ekonomika [Hoping for Hoping for recovery. Where is the global economy headed]. Available at: <https://niss.gov.ua/news/statti/spodivayuchys-na-vidnovlennya-kudy-priamuye-hlobalna-ekonomika>
2. Pierre-Olivier Gourinchas. Global economy to slow further amid signs of resilience and China re-openong. Available at: <https://www.imf.org/en/Blogs/authors?author=Pierre-Olivier%20Gourinchas>
3. China Statistical Yearbook – 2019. Foreign Trade and Economic Cooperation. 11-2. Total Value of Imports and Exports of Goods. Available at: www.atats.gov.cn/tjsj/ndsj/2019/indexeh.htm
4. Rozkrito poryadok denniy Vsesvitnyoho Ekonomichnoho Forumu v Davosi u 2923 rotzi [The agenda of the World Economic Forum in Davos in 2023 has been revealed]. Available at: <https://lenta.ua/rozkrito-poryadok-denniy-vsesvitno-go-ekonomichnogo-forumu-v-davosi-u-2023-rotsi-130202/>
5. Ludmila Tzymbal (2019). Intellectual'ne liderstvo v paradyhme global'noho ekonomichnoho rozvytku [Intellectual leadership in the paradigm of global economic development]: monograph. Kyiv: KNEU, 343 p.
6. Plahotnik O.O., Pavlenko A.A. (2022). Vplyv hlobalizatsii na rozvytok svitovoyi ekonomiki ta ekonomiki Ukrainy [The impact of globalization on the development of the world economy and the economy of Ukraine]. *Ekonomika ta derzava* [Economics and the State], no. 5, pp. 62–67.
7. Minyalo O. (2022). Ekonomichna polityka derzavy za umov hlobal'noi pandemii [Economic policy of the state under the conditions of a global pandemic]. *Visnyk Kyivskoho nazionalnoho torhovel'no-ekonomichnoho universitetu* [Kyiv National Trade and Economic University Herald], no.1, pp. 26–44.
8. Didenko S. Hlobal'na ekonomika: paradoksy potochnykh tentenzii ta prohnoz [Global economy: paradoxes of current trends and forecast]. Available at: <https://ua.news.ua/money/globalnaya-ekonomyka-paradoksy-tekushhyh-tendentsiy-y-prohnoz>
9. Kalchenko T.V. (2018). Sovremennyye transformazionnyye praktiki hlobaliynoy ekonomiki [Modern transformative practices of the global economy]. Riga: Palmarium Academic Publishing, 132 p.
10. Kalchenko T.V. (2021). Kryza hlobalizatsii i problema stabilizatsii ekonomichnoho rozvytku [Crisis of globalization and the problem of stabilization of economic development]. *Naukovyi visnyk Poltav'skoho universytetu ekonomiki i torhivli. Seryia "Ekonomichni nauki"* [Poltava University of Economics and Trade Scientific Herald. Sery "Economic sciences"], no. 2(103), pp. 76–80.
11. Waltz K. (2020). Globalization and American Power. The National Interest. Spring, pp. 49–56.
12. Coase, Ronald H. (2018). "The Nature of the Firm", in Coase, Ronald H. (ed.). The Firm, the Market and the Law. Chicago, University of Chicago Press, 259 p.
13. Cerny P. (2021). Paradoxes of the Competition State: The Dynamics of Political Globalisation. *Government and Opposition*, no. 32 (2), pp. 251–274.
14. Wilson M.G., Whitmore E. (2019). Seeds of Fire. Social Development in an Era of Globalism. N.Y., 345 p.
15. Waters M. (2018). Globalization. Fifth Edition. London: Routledge, 675 p.
16. Mohamed El-Ernani. The paradox of financial conditions. Available at: <https://www.ft.com/content/7eb30653-2cfa-4c9e-b968-34749c3116e3>

УДК 339.976.2

JEL F01

Кальченко Тимур Валерійович, доктор економічних наук, професор, професор кафедри міжнародного менеджменту, Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана. **Синдиковані мережеві групи в глобальній управлінській парадигмі.**

Тематика статті розкриває складну і суперечливу проблему формування нових пріоритетів, принципів та механізмів глобального управління. При цьому визнається, що традиційна управлінська парадигма вже не може задовольнити реалізацію стратегічних інтересів ані держав, ані корпорацій, ані організацій, саме тому поступово виокремлюються і формуються альтернативні центри глобальної влади, які намагаються бути екстериторіальними і вбирати до власної структури в першу чергу, фінансово-кредитні інститути, а також промислово-інноваційні та ресурсно-розподільчі центри. Підкреслюється, що результатом цього є сформований за принципом синдикату альтернативний глобальний уряд, який визначає сприятливу кон'юнктуру

ринків і основні напрямки грошово-кредитної політики. Наголошується, що побудована за мережевим принципом нова управлінська парадигма буде включати декілька інституційних рівнів, під контролем яких опиняться суверенні економічні prerogative значної кількості національних держав.

Ключові слова: управлінська парадигма, мережа, економічний суверенітет, фінансово-мережеві групи, синдикат, глобальний уряд.

UDC 339.976.2

JEL F01

Tymur Kalchenko, Doctor of Economic Sciences, Professor, Professor of the Department International Management, Kyiv National Economic University named after Vadym Hetman. **Syndicate-type network groups in the global governance paradigm.**

The topic of the article reveals the complex and controversial problem of forming new priorities, principles and mechanisms of global management. At the same time, it is recognized that the traditional management paradigm can no longer satisfy the realization of the strategic interests of either states, corporations, or organizations, which is why alternative centers of global power are gradually being singled out and formed, which try to be extraterritorial and absorb into their own structure, first of all, financial credit institutions, as well as industrial innovation and resource distribution centers. The purpose of the study is to determine the key elements of reinstitutionalization and its organizational design in the conditions of deepening conflict realities and the emergence of new alternative centers of global power. It is emphasized that the result of this is an alternative global government formed on the principle of a syndicate, which determines a favorable market situation and the main directions of monetary policy. It is emphasized that the new management paradigm, built on the network principle, will include several institutional levels under the control of which will be the sovereign economic prerogatives of a significant number of national states. In particular, we are talking about currency regulation, atomic energy, armed forces, raw resources, etc. By establishing new UN powers and launching new institutions of global governance, these traditional areas of national sovereignty are supposed to be delegated to global authorities. It is emphasized that the problem of preserving national economic sovereignty can be solved only by states with certain strategic development orientations that have the appropriate resource and demographic potential. As a conclusion, the idea is proposed that the destruction of the new management paradigm and the formation of a new one will occur as a result of the practical inability of most existing institutions to foresee and solve global problems, the key of which is the lack of effective control tools for the accumulation and redistribution of the resource base.

Key words: management paradigm, network, economic sovereignty, financial network groups, syndicate, global government.